

[Udenrigsministeren]

ved en forhøjelse af momsloftet, og at de nye finansielle ressourcer skal kanaliseres ind til en udvikling og uddybning af Fællesskabet. Det falder i tråd med bestræbelserne for at afslutte optagelsesforhandlingerne med Spanien og Portugal så hurtigt som muligt. Der er fastsat en måldato, nemlig den 30. september i år, og regeringen vil aktivt medvirke til at respektere denne dato. Der er opnået visse fremskridt inden for optagelsesforhandlingerne i den seneste tid, bl.a. på landbrugsområdet, men der er ingen grund til at skjule, at der endnu udestår store og væsentlige problemer.

Regeringen tillægger det imidlertid stor betydning, at EF vedstår sin forpligtelse til at stå åbent for optagelse af lande, som opfylder betingelserne. De unge demokratier i Spanien og Portugal anser det for meget vigtigt, at de lukkes med ind i Fællesskabet, og vi må ikke skuffe dem i dette ønske. Det ville være en historisk fejltagelse til stor skade for den demokratiske proces i vores del af verden.

Samtidig med at der er enighed om at stille flere finansielle ressourcer til rådighed for Fællesskabet, har der også været tilslutning til at anlægge en mere kritisk og måske også restriktiv holdning over for udgiftsforøgelser på EFs budget. Der er principiel enighed om, at landbrugsudgifterne bør stige mindre end den årlige tilvækst i Fællesskabets egne ressourcer, men der er dog mulighed for at tage hensyn til ekstraordinære omstændigheder, herunder i forbindelse med EFs udvidelse. Regeringen lægger vægt på, at landbrugsudgifterne ikke nødvendigvis fastlåses til den nævnte overgrænse, men at der skal være mulighed for at tage hensyn netop til særlige omstændigheder.

For de øvrige udgifter på EFs budget er der også enighed om en mere restriktiv holdning. Når regeringen har kunnet give principiel tilslutning til denne mere kritiske indstilling til udgiftsstigninger, har det været en forudsætning, at det gennemføres og administreres på en sådan måde, at udviklingen af nye fællesaktiviteter ikke bliver kvalt.

Endelig er der enighed om en form for mekanisme til løsning af det britiske budgetproblem – en beregningsformel, om man vil. Der er udførligt gjort rede herfor ved tidligere lejligheder i markedsudvalget, og jeg skal ikke gentage disse uhyre indviklede rede-

relser, men bare pege på, at for Danmark er det centrale, at mekanismen hviler på en sammenkobling til Fællesskabets udbygning med nye fællesaktiviteter. Denne synsvinkel var også det bærende element i den danske skitse til en konvergensfond, som blev bragt ind i debatten sidste efterår, og som utvivlsomt har hjulpet med til at skabe enighed om modellen til løsning af det britiske problem.

Det er regeringens håb, at der kan opnås endelig og formel tilslutning til samtlige disse elementer, inklusive størrelsen af et beløb til Storbritannien, senest på Det europæiske Råds møde den 25.-26. juni i år. Herved vil det blive muligt at løfte EF-samarbejdet ud af de hidtidige finansielle problemer og i stedet satse på en mere dynamisk og fremadrettet indretning af samarbejdet.

På længere sigt er det afgørende for EFs og Europas fremtid, om det lykkes at tage fat på og løse fremtidens problemer inden for industri, teknologi, forskning og energi, på samme måde som EF i de sidste 25 år har opbygget sin landbrugspolitik og sin toldunion. Det er regeringens synspunkt, at det er disse spørgsmål, som bør indgå med tyngde i drøftelserne om EFs fremtid, fremfor meget langsigtede planer om en europæisk union, sådan som de f.eks. kommer til udtryk gennem Europa-Parlamentets udkast til en traktat om oprettelse af en europæisk union.

Regeringens syn på de institutionelle spørgsmål, herunder varetøret, svarer ganske til de synspunkter, der er blevet fremført i folketinget af tidligere regeringer, og de dagsordener, der er blevet vedtaget af folketinget. Regeringen finder ikke, at der er forhold eller omstændigheder, der taler for at lægge op til en ændring af den velkendte danske stilling til disse spørgsmål.

Regeringen finder samtidig, at varetagelsen af Danmarks interesser over for den kommende udbygning af EF-samarbejdet gør det nødvendigt, at vi nøje sikrer en rigtig prioritering af den danske indsats. Det kan vi gøre ved at give førsteprioritet til en udbygning af samarbejdets indhold. Danmark stiller sig jo afvisende over for ændringer i den gældende kompetencefordeling mellem Råd, Parlament og Kommission, som er fastlagt i traktaten, men Danmark er derimod ikke afvisende over for praktiske foranstaltninger, som med respekt for traktatens regler kan effektivisere samarbejdet og medvirke til